

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและสภาพปัญหา

เนื่องด้วยการขยายตัวของประชากรและความเจริญก้าวหน้าทางสังคมและเศรษฐกิจ ส่งผลให้ชีวิตความเป็นอยู่ของคนเปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว ประกอบกับบุคคลคนหนึ่งไม่สามารถที่จะจัดการหรือจัดหาปัจจัยที่สำคัญหรือสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ได้ด้วยตัวของตัวเองเพียงคนเดียว ดังนั้น การแลกเปลี่ยนระหว่างกันจึงเกิดขึ้น ซึ่งการแลกเปลี่ยนระหว่างบุคคลหรือกลุ่มคนที่อยู่ห่างกันโดยระยะทางทำให้เกิดการติดต่อสื่อสารและการขนส่ง เมื่อมีความต้องการมากขึ้นเท่าไร ก็ยิ่งมีการขนส่งมากขึ้นเท่านั้น ด้วยเหตุนี้เอง ทำให้การขนส่งเป็นสิ่งที่สำคัญและอยู่ในชีวิตประจำวันของบุคคลทุกคน ไม่ว่าจะเป็นการขนส่งภายในหรือระหว่างประเทศ และไม่ว่าจะเป็นการขนส่งสินค้า (เช่น การส่งพัสดุหรือเอกสารต่าง ๆ) หรือบุคคล (เช่น การเดินทางไปทำงาน) ก็ตาม โดยวิธีการขนส่งนั้นมีหลายวิธี ไม่ว่าจะเป็นการขนส่งทางบก (เช่น การขนส่งทางถนนหรือทางรถไฟ), การขนส่งทางเรือ และการขนส่งทางอากาศ แต่วิธีการขนส่งที่แพร่หลายมากที่สุด ก็คือ การขนส่งทางบก โดยเฉพาะอย่างยิ่งการขนส่งทางถนน เนื่องจากการขนส่งประเภทนี้สะดวกกว่าการขนส่งวิธีการอื่น กล่าวคือ ในชีวิตประจำวันของมนุษย์นั้น โดยเฉพาะการใช้ชีวิตในเมือง จะผูกพันกับการเดินทางหรือขนส่งสิ่งของต่าง ๆ ด้วยรถยนต์มากกว่าพาหนะอื่น ๆ เพราะสามารถจัดหาพาหนะและดำเนินการได้ด้วยตัวเองโดยง่าย ในขณะที่การขนส่งทางเรือนั้นเรือเป็นพาหนะที่ซื้อหาได้ยากกว่ารถยนต์ และการขนส่งต้องเดินทางไปที่ทำเรือ แม้จะขนส่งได้ในปริมาณมาก แต่ก็ใช้ระยะเวลาขนส่งค่อนข้างนาน อีกทั้งยังมีข้อจำกัดที่ขนส่งได้เฉพาะจุดที่มีเส้นทางน้ำเท่านั้น ซึ่งการขนส่งทางเรื่อนี้จะเป็นที่นิยมมากที่สุดสำหรับการขนส่งระหว่างประเทศที่มีระยะทางไกลโดยผ่านทางทะเล ส่วนการขนส่งทางอากาศนั้น แม้ว่าจะมีระยะทางที่ไกลก็ตามก็สามารถขนส่งได้โดยใช้ระยะเวลาสั้น แต่การขนส่งทางอากาศนั้นมีต้นทุนในการก่อสร้างสนามบินและค่าขนส่งที่สูง รวมทั้งพาหนะที่ใช้ในการขนส่งนั้นก็ยังมีราคาแพง นอกจากนี้ การขนส่งทางเรือ ทางอากาศ และทางรถไฟยังมีข้อจำกัดในการเข้าถึงพื้นที่จุดหมายปลายทาง ด้วยเหตุนี้ทำให้การขนส่งทางถนน ซึ่งมีต้นทุนที่ต่ำและเข้าถึงพื้นที่จุดหมายปลายทางได้ง่าย จึงเป็นที่นิยมและมีปริมาณการขนส่งเป็นจำนวนมาก

สำหรับหนึ่งในสินค้าที่มีปริมาณการขนส่งเป็นจำนวนมากประเภทหนึ่ง คือการขนส่งสินค้าเน่าเสียง่าย อันเป็นการขนส่งสินค้าจำพวกอาหาร พืช และสัตว์ ซึ่งสินค้าประเภทนี้เป็นสิ่งที่จำเป็นในการดำรงชีวิตของมนุษย์ ส่งผลให้อัตราการนำเข้าและส่งออกของจำพวกเน่าเสียง่ายนั้นมีปริมาณการขนส่งปีละจำนวนมาก เมื่อสินค้าจำพวกเน่าเสียง่ายสามารถเสื่อมสลาย เน่าเสียหรือตายได้ การขนส่งสินค้าจำพวกนี้ด้วยวิธีการที่ไม่เหมาะสมกับสภาพและลักษณะเฉพาะของสินค้านั้น ๆ ก็จะทำให้เกิดความเสียหาย เน่าเสียหรือมีสิ่งเจือปนกับตัวสินค้าอันทำให้ไม่สามารถนำสินค้าประเภทนี้ไปใช้ประโยชน์หรือบริโภคได้ ทั้งยังอาจมีผลกระทบไปถึงสุขภาพและอนามัยของผู้ที่ได้บริโภคสินค้าเหล่านี้เข้าไปด้วย อันอาจนำมาซึ่งความเสียหายทั้งในทางเศรษฐกิจ อนามัยและสาธารณสุขของประชาชนได้อย่างง่ายดาย

เนื่องจากประเทศไทยเป็นประเทศที่เน้นด้านเกษตรกรรม โดยสินค้าเกษตรส่วนใหญ่แล้วจะเป็นสินค้าที่มีลักษณะเน่าเสียได้แทบทั้งสิ้น (เช่น ประเทศไทยเป็นประเทศที่ผลิตและส่งออกข้าวมากที่สุดในโลก¹) ทำให้ประเทศไทยมีปริมาณการส่งออกสินค้าเน่าเสียง่ายที่สูงมาก ในขณะที่สภาพของสินค้าเน่าเสียง่ายมีความเปราะบางและมีสภาพที่ไม่คงทน อีกทั้งมีอายุหรือระยะเวลาที่จำกัด จึงอาจเกิดความเสียหายหรือความเน่าเสียใด ๆ แก่สินค้าประเภทนี้ได้อย่างง่ายดาย ซึ่งความเสียหายหรือเน่าเสียดังกล่าว อาจเนื่องมาจากขั้นตอนของผู้ผลิตเอง หรืออาจเกิดขึ้นจากการขนส่งก็ได้ และเมื่อเกิดความเสียหายหรือความเน่าเสียใด ๆ ขึ้นแล้ว ย่อมส่งผลเสียต่อรายได้และมูลค่าการส่งออกอย่างมหาศาล อีกทั้งจะส่งผลกระทบต่อความน่าเชื่อถือและการยอมรับที่ต่างประเทศมีต่อสินค้าเกษตรกรรมของประเทศไทยด้วย อันอาจนำมาซึ่งความสูญเสียทางด้านเศรษฐกิจ อนามัยและสาธารณสุขของประเทศเป็นอย่างมาก ดังนั้น ประเทศไทยจึงควรมีกฎหมายเฉพาะในการกำกับดูแลการขนส่งสินค้าเน่าเสียง่าย เพื่อเป็นการสร้างมาตรฐานและให้เกิดการยอมรับในระบบการขนส่งสินค้าเน่าเสียง่ายของประเทศไทย อีกทั้งเพื่อเป็นการลดความเสียหายของสินค้าที่เกิดขึ้นจากการขนส่งที่ไม่เหมาะสม ตลอดจนเพื่อเป็นการส่งเสริมและพัฒนาาระบบการขนส่งสินค้าของประเทศไทยให้มีความชัดเจน แน่นอน และมีมาตรฐานเป็นสากล

ในการขนส่งสินค้าเน่าเสียง่ายนั้น วิธีการหนึ่งที่นิยมใช้ในการขนส่งสินค้าประเภทนี้ก็คือ การขนส่งทางถนนหรือการขนส่งทางบก โดยการขนส่งทางถนนนี้เหมาะสำหรับการขนส่งไป

¹http://www.riceproduct.org/index.php?option=com_content&task=blogsection&id=0&Itemid=9&limit=10&limitstart=50, สำนักพัฒนาผลิตภัณฑ์ข้าว

ยังสถานที่ที่มีระยะทางไม่ไกลนัก ทั้งนี้ เนื่องมาจากลักษณะเฉพาะของสินค้าประเภทดังกล่าวที่มีอายุหรือระยะเวลาที่จำกัด การขนส่งสินค้าดังกล่าวไปยังประเทศเพื่อนบ้านที่มีอาณาเขตติดต่อกันหรือใกล้เคียงกับประเทศไทยจึงนิยมใช้วิธีการขนส่งทางถนน เมื่อพิจารณาจากสถิติการขนส่งสินค้าทางถนนระหว่างประเทศ จะเห็นได้ว่า ในแต่ละปีนั้นประเทศไทยมีปริมาณการขนส่งสินค้าทางถนนระหว่างประเทศเป็นจำนวนมาก ซึ่งหนึ่งในสินค้าที่มีการขนส่งกันมาก ก็คือ สินค้าเน่าเสียง่ายนั่นเอง ดังนั้น เพื่อให้เกิดความสะดวก รวดเร็ว และมีประสิทธิภาพในการขนส่งแล้ว การมีหลักเกณฑ์ที่วางมาตรฐานในการขนส่งสินค้าเน่าเสียง่ายไว้เป็นการเฉพาะ จึงมีความสำคัญและจำเป็นต่อการขนส่งของประเทศไทย

จากความสำคัญของการมีหลักเกณฑ์ในการขนส่งสินค้าเน่าเสียง่ายทางถนนระหว่างประเทศนั้น ทำให้กลุ่มประเทศในทวีปยุโรป มีการทำความตกลงร่วมกันในการกำหนดมาตรฐานการขนส่งสินค้าเน่าเสียง่ายทางถนนระหว่างประเทศไว้ โดยคณะกรรมการเศรษฐกิจแห่งยุโรป ได้จัดทำความตกลงร่วมว่าด้วยการขนส่งสินค้าอาหารเน่าเสียง่ายและอุปกรณ์พิเศษเพื่อใช้ในการขนส่งนั้น (Agreement on the International Carriage of Perishable Foodstuffs and on the Special Equipment to be Used for such Carriage หรือ ATP) ขึ้น ซึ่งความตกลงดังกล่าวถือเป็นหลักเกณฑ์ที่ได้รับการยอมรับในระดับนานาชาติด้วย ในขณะที่ประเทศในสแควมภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้หรืออาเซียน (Asean) ด้านสาขาการขนส่ง ก็ได้มีการร่วมกันทำกรอบความตกลงว่าด้วยการอำนวยความสะดวกแก่สินค้าผ่านแดน (Asean Framework Agreement on the Facilitation of Goods in Transit) ขึ้น ภายใต้แผนปฏิบัติการฮานอย ระหว่างการประชุมผู้นำอาเซียน ณ กรุงฮานอย ประเทศเวียดนาม ในวันที่ 16 ธันวาคม พ.ศ. 2541 โดยสาระสำคัญของกรอบความตกลงนี้ได้แก่ การอำนวยความสะดวกการขนส่งทางบกระหว่างกลุ่มประเทศ ASEAN โดยใช้รถบรรทุกและรถไฟ ซึ่งกรอบความตกลงดังกล่าวจะแบ่งออกเป็น 6 ส่วน อันได้แก่ (1) บททั่วไป (2) การกำหนดเส้นทางขนส่ง (3) เงื่อนไขทั่วไปของการขนส่งทางรถยนต์ (4) เงื่อนไขทั่วไปของการขนส่งทางรถไฟ (5) พิธีศุลกากร และการป้องกันโรคพืชทางเกษตร และ (6) อื่น ๆ กับอีก 9 ความตกลงย่อย (Protocol) ซึ่งตามกรอบความตกลงดังกล่าว ประเทศคู่สัญญาจะอนุญาตให้ประเทศคู่สัญญาอื่น ๆ ทำการขนส่งสินค้าผ่านดินแดนของตนไปยังประเทศสมาชิกอื่นหรือประเทศที่สาม โดยประเทศคู่สัญญานั้นจะช่วยอำนวยความสะดวกในการขนส่งดังกล่าว ทั้งนี้ จะใช้ยานพาหนะตามลักษณะและจำนวนที่ได้ตกลงกัน ตลอดจนจะยกเว้นการตรวจพิธีการศุลกากรระหว่างทาง และจะต้องเดินทางบนเส้นทางที่กำหนดผ่านด่านศุลกากรที่กำหนด อย่างไรก็ตาม กรอบความตกลงดังกล่าวยังได้เปิดโอกาสให้มีการขนส่งในลักษณะเดียวกันทาง

รถไฟผ่านจุดที่กำหนดให้ ซึ่งรายละเอียดและวิธีการขนส่งก็จะเป็นไปตามกฎหมายของแต่ละประเทศหรือที่ได้ ทำการตกลงกันได้เฉพาะ เช่น การจราจร, การประกันภัย, พิธีการศุลกากร, รถที่ได้รับอนุญาต ฯลฯ² นอกจากนี้ กลุ่มประเทศในอนุภูมิภาคแม่น้ำโขง (Greater Mekhong Subregion หรือ GMS) ได้ร่วมกันจัดทำความตกลงว่าด้วยการขนส่งข้ามพรมแดนในอนุภูมิภาคแม่น้ำโขง (GMS Cross Border Transport Agreement) ซึ่งได้กำหนดหลักการขนส่งสินค้าเน่าเสียง่ายไว้ในภาคผนวกที่ 3 ทำความตกลงว่าด้วยการขนส่งข้ามพรมแดนในอนุภูมิภาคแม่น้ำโขง (GMS Cross Border Transport Agreement, Annex 3 : Carriage of Perishable Goods) ไว้โดยเฉพาะ ซึ่งภาคผนวกที่ 3 ทำความตกลงดังกล่าวนี้ได้มีการวางมาตรฐานร่วมกันในการขนส่งสินค้าเน่าเสียง่ายบางประเภทไว้ และภาคผนวกนี้ยังได้กำหนดให้นำหลักเกณฑ์ของคู่มือการขนส่งสินค้าเน่าเสียง่ายของสมาคมการขนส่งทางอากาศระหว่างประเทศ (International Air Transportation Association) และความตกลงร่วมว่าด้วยการขนส่งสินค้าอาหารเน่าเสียง่ายและอุปกรณ์พิเศษเพื่อใช้ในการขนส่งนั้น (Agreement on the International Carriage of Perishable Foodstuffs and on the Special Equipment to be Used for such Carriage หรือ ATP) มาใช้บังคับในบางเรื่องด้วย ดังนั้น ประเทศไทยจึงจำเป็นต้องมีกฎหมายภายในเป็นการเฉพาะในเรื่องการขนส่งสินค้าประเภทนี้มาใช้บังคับ เพื่อให้สอดคล้องกับกฎหมายระหว่างประเทศที่ประเทศไทยเป็นภาคีหรือร่วมลงนาม และเพื่อให้สอดคล้องกับหลักการระหว่างประเทศสากล อีกทั้งทำให้กฎหมายการขนส่งสินค้าเน่าเสียง่ายทางถนนของไทยมีมาตรฐานและมีความเหมาะสมกับสภาพการขนส่งของประเทศไทยด้วย

1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ มุ่งศึกษาวิเคราะห์ถึงความจำเป็นและปัญหาของการที่ประเทศไทยไม่มีกฎหมายเฉพาะที่เกี่ยวกับการขนส่งสินค้าเน่าเสียง่ายทางถนน ไม่ว่าจะเป็นการขนส่งภายในหรือระหว่างประเทศก็ตาม ซึ่งวัตถุประสงค์ของการศึกษาจะนำกฎหมายระหว่างประเทศที่ใช้บังคับกันในระหว่างประเทศมาศึกษาเพื่อให้ทราบถึงหลักเกณฑ์และมาตรฐานของการขนส่งสินค้าเน่าเสียง่ายทางถนน ซึ่งกฎหมายที่จะทำการศึกษา คือ ความตกลงร่วมว่าด้วยการขนส่งสินค้าอาหารเน่าเสียง่ายและอุปกรณ์พิเศษเพื่อใช้ในการขนส่งนั้น (Agreement on the

² <http://www.dlt.go.th/tour30/trade.htm>

International Carriage of Perishable Foodstuffs and on the Special Equipment to be Used for such Carriage หรือ ATP) ของคณะกรรมการเศรษฐกิจแห่งยุโรป และกฎหมายที่ประเทศไทยเข้าเป็นภาคีสัญญา ซึ่งได้แก่ กรอบความตกลงอาเซียนว่าด้วยการอำนวยความสะดวกในการขนส่งข้ามแดน (ASEAN Framework Agreement for the facilitation of Inter-State Transport) และกรอบความตกลงว่าด้วยการอำนวยความสะดวกแก่สินค้าผ่านแดน (Asean Framework Agreement on the Facilitation of Goods in Transit) ของกลุ่มประเทศอาเซียน และภาคผนวกที่ 3 ท้ายความตกลงว่าด้วยการขนส่งข้ามพรมแดนในอนุภูมิภาคกลุ่มแม่น้ำโขง เรื่องการขนส่งสินค้าเน่าเสียง่าย (GMS Cross Border Transport Agreement, Annex 3 : Carriage of Perishable Goods) ของกลุ่มประเทศอนุภูมิภาคกลุ่มแม่น้ำโขง มาพิจารณาคงไว้กับการศึกษากฎหมายภายในของประเทศไทยที่เกี่ยวข้องกับการขนส่งสินค้าประเภทนี้ อีกทั้งศึกษาว่าประเทศไทยมีกฎหมายภายในที่ใช้บังคับกับการขนส่งสินค้าประเภทนี้หรือไม่ และวิเคราะห์ว่าประเทศไทยควรมีกฎหมายภายในเฉพาะว่าด้วยการขนส่งสินค้าเน่าเสียง่ายทางถนนหรือไม่ และหากควรมีกฎหมายเฉพาะในเรื่องดังกล่าวแล้ว ควรมีหลักเกณฑ์รายละเอียด และขั้นตอนต่าง ๆ อย่างไร เพื่อให้สอดคล้องกับหลักเกณฑ์ตามความตกลงในภูมิภาคที่ประเทศไทยและประเทศเพื่อนบ้านได้ร่วมกันจัดทำขึ้น ตลอดจนควรมีการกำหนดหน่วยงานของรัฐที่รับผิดชอบในเรื่องดังกล่าวไว้โดยเฉพาะหรือไม่อย่างไรด้วย

1.3 ขอบเขตการศึกษา

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้จะมุ่งศึกษาเกี่ยวกับการมีกฎหมายเฉพาะที่ใช้ในการกำกับดูแลและวางมาตรฐานในการขนส่งสินค้าเน่าเสียง่ายทางถนนของประเทศไทยว่า ประเทศไทยควรมีกฎหมายเฉพาะเกี่ยวกับการขนส่งสินค้าเน่าเสียง่ายทางถนนระหว่างประเทศหรือไม่ อีกทั้งควรมีหลักเกณฑ์ รายละเอียด และขั้นตอนต่าง ๆ อย่างไร โดยจะทำการศึกษาลักษณะของความตกลงระหว่างประเทศว่าด้วยการขนส่งสินค้าเน่าเสียง่ายทางถนนระหว่างประเทศที่สำคัญมาเป็นแนวทางในการพิจารณา คือ

1. ความตกลงว่าด้วยการขนส่งสินค้าอาหารเน่าเสียง่ายและอุปกรณ์พิเศษเพื่อใช้ในการขนส่งนั้น (Agreement on the International Carriage of Perishable Foodstuffs and on the Special Equipment to be Used for such Carriage หรือ ATP)

2. กรอบความตกลงอาเซียนว่าด้วยการอำนวยความสะดวกในการขนส่งข้ามแดน (ASEAN Framework Agreement for the facilitation of Inter-State Transport)

3. กรอบความตกลงว่าด้วยการอำนวยความสะดวกแก่สินค้าผ่านแดน (Asean Framework Agreement on the Facilitation of Goods in Transit)

4. ภาคผนวกที่ 3 ทำความตกลงว่าด้วยการขนส่งข้ามพรมแดนในอนุภูมิภาค ลุ่มแม่น้ำโขง เรื่องการขนส่งสินค้าเน่าเสียง่าย (GMS Cross Border Transport Agreement, Annex 3: Carriage of Perishable Goods)

รวมถึงจะทำการศึกษากฎหมายภายในที่มีอยู่ในปัจจุบันของประเทศไทยที่เกี่ยวข้องกับการขนส่งสินค้าเน่าเสียง่ายทางถนนระหว่างประเทศว่า มีกฎหมายใช้บังคับกับกรณีดังกล่าวหรือไม่ มีความเหมาะสมและเพียงพอ ตลอดจนได้มาตรฐานหรือไม่

1.4 วิธีการดำเนินการศึกษา

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้จะใช้วิธีการวิจัยเอกสาร (Document Research) โดยจะมุ่งทำการศึกษาข้อมูลที่ได้จากเอกสารทั้งที่เป็นเอกสารภาษาไทยและภาษาต่างประเทศ ทั้งที่เป็นบทความและตำราทางกฎหมาย ตลอดจนค้นคว้าข้อมูลจากทางเว็บไซต์ (Website) ต่าง ๆ ที่ปรากฏอยู่บนอินเทอร์เน็ต (Internet) เพื่อพิจารณาถึงเนื้อหาของความตกลงว่าด้วยการขนส่งสินค้าอาหารเน่าเสียง่ายและอุปกรณ์พิเศษเฉพาะเพื่อใช้ในการขนส่งนั้น (Agreement on the International Carriage of Perishable Foodstuffs and on the Special Equipment to be Used for such Carriage หรือ ATP), กรอบความตกลงอาเซียนว่าด้วยการอำนวยความสะดวกในการขนส่งข้ามแดน (ASEAN Framework Agreement for the facilitation of Inter-State Transport), กรอบความตกลงว่าด้วยการอำนวยความสะดวกแก่สินค้าผ่านแดน (Asean Framework Agreement on the Facilitation of Goods in Transit) และภาคผนวกที่ 3 ทำความตกลงว่าด้วยการขนส่งข้ามพรมแดนในอนุภูมิภาค ลุ่มแม่น้ำโขง เรื่องการขนส่งสินค้าเน่าเสียง่าย (GMS Cross Border Transport Agreement, Annex 3: Carriage of Perishable Goods) และนำกฎหมายภายในของประเทศไทยที่เกี่ยวข้องมาพิจารณาว่า กฎหมายที่มีอยู่มีความเหมาะสมและเพียงพอหรือไม่ อีกทั้งประเทศไทยควรมีกฎหมายเฉพาะในเรื่องดังกล่าวหรือไม่ และควรมีหลักเกณฑ์ รายละเอียด และขั้นตอนต่าง ๆ อย่างไร

1.5 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ในการศึกษาของวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ จะทำให้ทราบถึงหลักเกณฑ์ที่สำคัญและมาตรฐานการขนส่งสินค้าเน่าเสียทางถนนระหว่างประเทศทั้งที่เป็นความตกลงระหว่างประเทศ ความตกลงระดับภูมิภาค และหลักเกณฑ์ของกฎหมายภายในของประเทศไทยที่เกี่ยวข้อง
2. ในการศึกษาของวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ จะทำให้มองเห็นถึงปัญหาทางกฎหมายของประเทศไทยที่ยังไม่มีกฎหมายภายในเป็นการเฉพาะในเรื่องการขนส่งสินค้าเน่าเสียทางถนนระหว่างประเทศ
3. ในการศึกษาของวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ สามารถใช้เป็นแนวทางในการวางมาตรฐานและการกำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการขนส่งสินค้าเน่าเสียทางถนนระหว่างประเทศของประเทศไทย เป็นกฎหมายภายในเพื่อนำมาใช้บังคับอย่างเหมาะสมและมีประสิทธิภาพ
4. ในการศึกษาของวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ทำให้ทราบได้ว่าร่างกฎหมายภายในเรื่องดังกล่าวควรมีสาระสำคัญและเนื้อหาอย่างไร จึงจะเหมาะสมกับการขนส่งของประเทศไทย
5. ในการศึกษาของวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ จะสามารถนำแนวทางเรื่องมาตรฐานและหลักเกณฑ์ที่เหมาะสมมาปรับใช้ในระดับภูมิภาค อันจะทำให้ประเทศเพื่อนบ้านและประเทศต่างๆ ในภูมิภาคมีกฎเกณฑ์การขนส่งสินค้าเน่าเสียทางถนนระหว่างประเทศร่วมกัน เพื่อให้เกิดความสอดคล้องและเป็นมาตรฐานเดียวกันได้